

γλυκόψυχος ἐπίθ. Π. Παπαχριστοδ. εἰς Ἀρχ. Θρακικ. Θησαυρ., (1936-37), 3.51.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. ψ ί χ α.

Ἐπὶ καρπῶν, ὁ ἔχων γλυκεῖαν ψ ί χ α ν, ἐνδοκάρπιον : Ζύμωσαν τὸ προζύμι, ἔσπασαν καρύδια γλυκόψυχα.

γλυκόψυχος ἐπίθ. Κ. Χρηστομ., Κερέν. κούκλ., 42.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ οὐσ. ψ υ χ ή.

Ὁ ἔχων ἀγαθὴν ψυχὴν: Ἦτανε γλυκόψυχες γυναῖκες.

γλυκύαμος ὁ, Κέρκ.—Χελδρ.—Μηλιαρ., Δημ. ὀνόμ. φυτ. 64 Μ. Στεφανίδ., Ὀρολογ. δημῶδ., 12 — Λεξ. Δημητρ. γλυκύαμο τό, Ι. Μανιατάκ., Ἀρρώστ. πουλερ., 56 γλυκύαμος Λεξ. Δημητρ. γλυκύαμος Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ συμφύσεως τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ὁ σ κ ύ α μ ο ς.

Τὰ φυτά : α) Ὑοσκύαμος ὁ μέλας (*Hyoscyamus niger*) καὶ β) Ὑοσκύαμος ὁ λευκός (*Hyoscyamus alba*), ἀμφοτέρω τῆς οἰκογ. τῶν Στρυχνωδῶν (*Solanaceae*) ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀ γ ρ ι ο κ α π ν ό ς, ἀ γ ρ ι ο τ ο ὔ τ ο υ ν ο, γ έ ρ ο ν τ α ς B2, γ έ ρ ο ς B10, γ ε ρ ο ὗ λ ι, γ ι α τ ρ ό ς B3, γ λ ι τ ζ ι ᾱ ς, γ λ ο ι δ ᾱ ς, δ α ι μ ο ν α ρ ι ᾱ, δ ι σ κ ύ α μ ο ς, δ ο ν τ ό χ ο ρ τ ο, σ τ ρ ο υ μ π ᾱ ρ α.

γλυκύγι τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ό ς.

Τὸ φυτὸν Κληματίς ἢ φλόγιος (*Clematis flammula*) τῆς οἰκογ. τῶν Βατραχυδῶν (*Ranunculaceae*) Συνών. βλ. εἰς λ. γ λ υ τ σ ι ν α 2.

γλύκυσμα τό, κοιν. καὶ Πόντ. (Ἰνέπ.) γλύτσυμα Ἀντίπαρ. Εὐβ. (Βρύς.) γλύξ'σμα Σάμ. Στερελλ. (Ἀχυρ.) κ.ά. γλύκυσμαν Πόντ. (Κερασ. Τραπ.)

Τὸ Ἑλληνιστ. οὐσ. γ λ ύ κ υ σ μ α.

1) Ἐδεσμα γλυκὺ ἐξ ἀλεύρου, καρπῶν καὶ ἄλλων οὐσιῶν μετὰ σακχάρους ἢ μέλιτος, οἷον π ά σ τ α, κ α τ α ῖ φ ι, μ π α κ λ α β ᾱ ς, τ ο ὕ ρ τ α, κ.τ.τ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.): Ὁραῖο-περίφημο-πετυχημένο γλύκυσμα κοιν. Ἦ δεῖνα φτεῖναι ὥραῖα γλυκύσματα κοιν. Τί γλύτσυμα ἦταν τσεῖνο πού μου φερες; Εὐβ. (Βρύς.) Ὁ σύντεκνο μ' ἔστειλε ἕναν καλὸν γλύξυσμαν 'ς σὴν ὀνομασέα μ' (ὀνομασέα = ὀνομαστική ἐορτὴ) Κερασ. Θά μᾶς τρατάρ'ς κάνα γλύξ'σμα; Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Φρ. τὸ φαῖ - τὸ φροῦτο ἦταν γλύκυσμα (ἦτοι γλυκὺ ὡς τὸ γλύκυσμα) κοιν. Ἦτανι γλύξ'σμα τὰ λάχανα σήμερα Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἦ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. βλ. Ἡρωδιαν., Ἐπιμ., 125.6 «σησαμοῦντες, τὰ γλυκύσματα». Συνών. γ λ υ κ ό ς Γ1. β) Φαγητὸν γλυκὺ, ἐσθιόμενον μετὰ τὰ λοιπὰ φαγητὰ Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Συνών. γ λ υ γ ο ὗ δ ι 1γ. γ) Γλυκὺ ποτὸν Θράκ. (Αἶν.): Γλέπ' τὰ ζαχάρ'τα φαγωμένα καὶ τὰ γλυκύσματα πιωμένα. 2) Ἦ ἰδιότης τοῦ γλυκέος, ἢ γλυκύτης Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) — Σ. Σκίπης, εἰς Ν. Ἔστ. 14 (1936), 387: Τὴ φαῖ τὸ γλύκυσμαν καλὸν ἐν' (ἢ γλυκύτης τοῦ φαγητοῦ εἶναι ἐπαρκές) Τραπ. Ἐχ'ς τοῦ γλύξ'σμα ἰσὺ, κὶ δὲ ξικολλάει ἀπ' πάν' σ' τοῦ πιδὶ Στερελλ. (Ἀχυρ.) || Ποίημ.: Ἐγὼ πὺν τρέπαια τὴ ρουδιά σὰν τοῖχο ἀτμοσφαῖρα, πὺν φέρνει ἐξαίσιον γλύκυσμα 'ς τοὺς ἀγαθοὺς ποιητάδες Σ. Σκίπης, ἐνθ' ἄν. Ἦ σημ. καὶ Ἑλληνιστ. βλ. Λιβαν., Περιγραφή, 30. 15. Πβ. Liddell - Scott - Jones-Mckenzie εἰς λ. γ λ ύ κ υ σ μ α. 3) Τὸ καρύκευμα Λεξ. Βλάχ. 4) Τὸ διὰ πηγαιῖον, ἦτοι γ λ υ κ έ ο ς ὕδατος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ θαλάσσιον, πλύσιμον ἐνδυμάτων Πόντ. (Ἰνέπ.)

γλυκύτητα ἡ, λόγ. σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. γ λ υ κ ύ τ η ς.

1) Ἦ περὶ τὴν γεῦσιν ἡδύτης, ἢ ἡδεῖα, εὐχάριστος γεῦσις. 2) Γεν. ἐπὶ πραγμάτων, ἢ περὶ τὰς αἰσθήσεις, ὡς τὴν ὄρασιν, τὴν ἀκοήν καὶ τὴν γεῦσιν ἡδύτης. 3) Ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων, ἢ ἡπιότης, ἢ πραότης, ἢ χάρις.

γλυμμί τό, ἐνιαχ. γλυμμὶν Πόντ. (Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ. κ.ά.) βλεμμὶν Πόντ. (Οἶν.) βλεμμί Πόντ. (Σινώπ.) φλυμμὶν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γ λ ύ μ μ α.

1) Γ λ υ μ μ ῖ δ ι 1, τὸ ὅπ. βλ., Πόντ. (Οἶν. Χαλδ. κ.ά.) β) Ἦ σφενδόνη τοῦ δακτυλίου Πόντ. (Χαλδ.) 2) Ἐξάνθημα τοῦ ὀφθαλμοῦ Πόντ. (Σινώπ.) 3) Μετων., ἄνθρωπος ἀστράπτων ἀπὸ καθαριότητος Πόντ. (Κοτύωρ. Σινώπ.) β) Ὁ τύπ. β λ ε μ μ ῖ ὡς ἐπίθ. καθαρὸς ἐνθ' ἄν. Πβ. τὸ ἐκ παραδρομῆς τυπωθὲν ἄρθρον β λ η μ μ ῖ ν.

γλυμμίδι τό, Θήρ. βλυμμίδιν Λυκ. (Λιβύσσ.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Τραπ. κ.ά.) βλυμμίδ' Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) φλυμμίδι Πόντ. (Λιβερ.) βλεμμίδ' Πόντ. (Κοτύωρ.) φλυμμίδ' Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.)

Τὸ Βυζαντ. γ λ υ μ μ ῖ δ ι ο ν, τὸ ὅπ. ἐκ τοῦ ἀρχ. γ λ ύ μ μ α. βλ. Ι. Καλλέρ. εἰς Λεξικογρ. Δελτ. 9 (1963), 47, σημ. 2. Ὁ τύπ. γ λ υ μ μ ῖ δ ι ο ν καὶ εἰς Δουκ.

1) Ὁ δακτυλιόλιθος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Λιβερ. Τραπ. κ.ά.): Ἦκαμά το βλυμμίδιν (τὸ ἔκαμα νὰ ἀπαστράπτῃ ἐκ καθαριότητος ὡς ὁ δακτυλιόλιθος) Λιβύσσ. Πβ. τὸ ἐκ παραδρομῆς τυπωθὲν ἄρθρον β λ η μ μ ῖ δ ι ν. 2) Ἐμβλημα Πόντ. (Κοτύωρ.)

γλύση ἡ, Ἦπ.—Λεξ. Δημητρ. γλύσις Μάνθου, Συμποροὶ Μορέως (ἐκδ. Βενετ.), 51 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ύ ω.

Σωτηρία, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ κακοῦ ἐνθ' ἄν.: Δὲν ἔχει γλύση ὁ ἄρρωστος μας Λεξ. Δημητρ. || Ποίημ.

Μὲ φόβον ἀπεράσαμεν ἀπὸ (τὸν) Μαραθῶνα, γλύσιν δὲν ἐλογιάζαμεν ποτὲ εἰς τὸν αἰῶνα Μάνθου, ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ τ έ ρ α, γ λ ύ τ ω μ α, γ λ υ τ ω μ ό ς, δ ι ᾱ σ ω σ η, δ ι α φ υ γ ή, λ υ τ ρ ω μ ό ς, λ ύ τ ρ ω σ η, σ ω τ η ρ ί α.

γλύσιμο τό, Νίσυρ. Πόντ. (Σεμέν.) γλύσιμον Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ύ ω.

1) Σύνθλιψις, ἰσχυρὰ πίεσις Πόντ. (Σταυρ. Χαλδ.) 2) Διάλυσις πράγματός τινος εἰς τὸ ὕδωρ διὰ τριβῆς Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Σάντ. Σεμέν. Τραπ. Χαλδ.) 3) Ἐκχέρσωσις ἐδάφους Νίσυρ.

γλύσμα τό, Νίσυρ. γλύσμαν Πόντ. (Τράπ.) γλύμαν Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ύ ω.

1) Πᾶν τὸ συντριβέν, συμπίεσθέν, ἐπὶ ὀπωρικῶν ἢ ἄλλων μαλακῆς συστάσεως πραγμάτων Πόντ. (Τραπ.) κ.ά. 2) Ἐκχερσωθὲν ἔδαφος Νίσυρ.

γλυστός ἐπίθ. ἀμάρτ. Οὐδ. γλυστὸν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ ύ ω.

Συντεθλιμμένον, συντετριμμένον: Γλυστὸν ἐν' τὸ κρομμύδ'.

